

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

LINDA LAEL
MILLER

TAPVAD
PETTUSED

TEINE RAAMAT

Linda Lael Miller
DEADLY DECEPTIONS
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Linda Lael Miller
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07296915
ISBN 978-9949-25-779-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Armsad sõbrad!

Tere tulemast tagasi Mojo Sheepshanksi hullumeelsesesse maailma, kus ta näeb palju rohkem surnud inimesi, kui enda arvates nägema peaks. Ja veel midagi Mojo kohta – tema suhe muutub üha sügavamaks ja sügavamaks Tucker Darrochiga, kena välimuse ja pooleldi saadavaloleva politseinikuga, keda ta kohtas „Tapvas õnnemängus”. Nüüd, „Tapvates pettustes”, on tal lahendada südantlõhestav mõistatus. Kui ta ette ei vaata, võib ta ise kummitusena lõpetada!

„Tapvatel pettustel” on selline läänepoolne taust, mida ma tunnen ja armastan. Selles on loomulikult romantikat ja pisut salapära, pisut teispoolsust, pisut huumorit... Andke mulle oma arvamusest teada!

Lisaks lugude jutustamisele on üks mulle jõudu andvaid kirgi armastus loomade vastu ja ma tahan seda teiega jagada. Loodan, et ühinete selles minuga, toetades kohalikke loomade varjupaiku. Tegelikult on parim viis varjupaiku aidata eelkõige see, kui ennetate loomade neisse sattumist. See tähendab lemmikute vaktsineerimist, kastreerimist ja steriliseerimist ning ka kaelarihmasid, nimesilte ja mikrokiibistamist. Varustage oma lemmikud kõige vajalikuga, mis aitab neil turvaliselt ja tervena püsida, ning julgustage teisi sama tegema. Informeeritud ja vastutus-tundlik omanik on tõeliselt tubli saavutus.

Minuga võib ühendust võtta minu veebilehe kaudu (www.lindalaemiller.com). Soovin väga teist kuulda ja tänan, et loete minu raamatuid.

Armastusega

Josanne Lovickile armastuse ja lugupidamisega

1

Tol ajal olin ma nii pahaaimamatu.

Ärge minust valesti aru saage – ma olen paljugi läbi elanud, alustades minu mõlema vanema metsikust mõrvamisest, kui olin vaid viieaastane. Mind röövis ja kasvatas peamiselt kogu aeg ringi reisides üles hiljuti surnud imeline Lillian Travers. Ma olen sellest ajast saadik elanud valenime all, mis iseloomustab minu tegelikku olemust palju paremini kui mulle sünnijärgselt antud nimi – Mary Josephine Mayhugh – seda kunagi suudaks.

Nüüd olen ma Mojo Sheepshanks ja mis minusse puutub, jääb see nii alatiseks.

Aga samas, ei või iial teada.

Seda olen ma õppinud alates ühest maikuu alguse kuumast päevast, mil istusin Arizonas Cave Creekis inimestest tulvil kiriku tagaosas, liiga vapustatud, et nutta. Ei või lihtsalt iial teada – mitte millegi ega kellegi suhtes.

Kirst altari ees oli haigettegevalt väike, valmistatud valguse käes kumavast mustast puidust, ja see oli avatud. Selle sees lebas valgetel siidpatjadel seitsmeaastase Gillian Pellway surnukeha, seljas sinine satsidega kleit, väikesed käed rinna ristatud. Ma tean, et inimesed ütlevad seda alati, aga ta

nägi seal lebades *tõepoolest* rahulik välja. Ta oleks võinud samahästi seal magada.

Ta *ei olnud* rahu leidnud. Kui oleks, siis tema vaim ei oleks klapptoolil minu kõrval istunud, endiselt jalas vaid üks balletiking, seljas roosa võimlemistrikoo, sukkpüksid ja balletiseelik, mida oli kandnud siis, kui ta nädal varem mingil hetkel pärast eeloleva tantsuetenduse tarbeks tehtud proovi lõppemist mõrvati.

Mitte et mul surnud inimestega tegelemises palju kogemusi oleks. Varases eas kogetud traumale ja Lillianiga ringi rännatud aastatele vaatamata olin ma elanud üsnagi tavalist elu. Ma ei olnud selgeltnägija. Mul ei olnud nägemusi.

Siis, ühel aprillikuu ööl, leidsin ma üles ärgates enda kõrvalt voodist oma eksabikaasa, Nick DeLuca. Mitte just eriti veider – lahutatud inimesed magavad sageli koos. Ainult et Nick oli kaks aastat varem autoavariis surma saanud. Ma nägin teda mõne nädala jooksul sageli ja ilmselt võlgnen talle oma elu.

Aga see on teine lugu.

Nick avas mingisuguse ukse ja sellest ajast peale näen ma kummitusi.

Neid on lihtne märgata, kui tead, mida otsida. Nende riided on tavaliselt vanamoodsad ja nad näivad sageli eksinud olevat – nad justkui sooviksid teed küsida, kuid ei suuda kellegi tähelepanu kōita. Ma kohtan neid nüüd juba pidevalt – supermarketites, saginat täis restoranides, isegi koeralutusparkides.

Ma soovin, et see nii ei oleks, aga on.

Üritan kõigest väest nendega silmsidet mitte luua, aga iga kord see ei õnnestu. Kui nad taipavad, et ma neid näen, kalduvad nad minu juurde tulema.

Tol päeval, istudes Gilliani matusetalitusel, valdasid mind segased tunded. Loomulikult oli tegemist tragöödiaga –

näiliselt juhuslik väikese tüdruku tapmine. See on ütlematagi selge. Aga enamik kirikus nutvatest inimestest nuttis rohkem iseenda kui Gilliani pärast – sest nad hakkavad teda taga igatsema, sest see oleks võinud sama hästi nende enda laps olla, kes seal kirstus lebas, sest nad arvavad, et surm on lõpp.

Kõik võiks olla lihtsam, kui see nii oleks.

Nagu öeldud, olin ma tol ajal pahaaimamatu. Ma olin aru saanud, et surm *ei ole* eesriide lõplik langemine, vaid täiesti uue vaatusel algus mingisuguses keerulises kosmilises etenduses. Selle tõestus istus mu käsivarre vastu toetudes otse minu kõrval. Aga mõne inimese jaoks on üleminek raske, eriti kui see juhtub ootamatult või vägivaldselt. Mul ei olnud varem aimugi sellest, kui paljud jäävad kinni õhukesse muutlikusse nähtamatusse võrku, mis seda elu järgmisest eraldab. Üllatav hulk neist arvab, et nad näevad und ning uitavad ringi, oodates ülesärkamist.

Helen Erland, Gilliani ema, istus sirge seljaga esimeses pingireas, aeg-ajalt vöbisedes jõupingutusest nuuksumist vaos hoida. Tema abikaasa Vince'i ei olnud seal temaga leina jagamas ja tuge pakkumas – ta oli mõrvasüüdistust oodates vanglas. Ehkki proua Erlandil ei olnud ilmselt perekonda, kellele toetuda, oli kirik inimesi täis – ma arvan, et paljud leinajatest olid Gilliani klassikaaslaste vanemad.

Soovisin, et saaksin Helenile öelda, et Gillian ei ole tegelikult lahkunud, aga kuidas sellist asja küll teha? Sikutada leinavat ema tema odava, kuid maitseka musta kostüümi varrukast ja öelda: *Vabandust, aga teie tütar on rohkem elus kui teie ise?*

Vaevalt küll.

Nii ma siis istusin seal, vaatasin ja kuulasin ning mõtisklesin, kas tegelik mõrvar ka kohal on, kahjurõõmu tundev

või süütundest vaevatud. Ehkki Gillian ei olnud minuga sellest hetkest saadik, kui ta peatselt pärast oma surma mu õe Pathfinder'i tagaistmele ilmus, veel sõnakestki rääkinud, *oli* ta osutanud sellele, et Vince Erland ei olnud teda tapnud. See näis olevat rohkem vaistu küsimus kui kaheldamatu tõsiasi.

Keerdküsimus number kaks. Kuidas selgitada politseinikele, et nad hoiavad kinni arvatavasti vale meest ja et sa tead seda, kuna ohver raputas pead, kui sa tema käest küsisid, kas tapja oli olnud see mees, aga et ta ei saa või ei taha öelda, kes *oli* tema elu lõpetanud. Ja seda kõike ilma, et ma ise mõnes osakonnas lõpetaks.

Minu pilk liikus Tucker Darrochile. Ta istus eespool, tugev käsivars ümber oma eksabikaasa Allisoni õlgade, naise pea tema õlale toetatud. Nende seitsmeaastaseid kaksikuid, Danieli ja Daisyt, Gilliani sõpru, kohal ei olnud.

Ma muidugi teadsin, mis ees ootab.

Allison *vajab* Tuckerit.

Ja Tucker kolib tema juurde tagasi, kui ei ole seda juba teinud.

Mis iganes ka minu ja Tuckeri vahel arenema oli hakanud, saab läbi.

Üritasin sellest mitte hoolida. Lõppude lõpuks ei ole ma ju sellesse mehesse armunud. Aga me oleme kindlasti... seotud.

Teenistus oli lõppemas.

Pigistasin Gilliani väikest kätt, külma, kuid kindlat, ja siis tõusis Helen Erland värisedes pingilt ning kõndis kirstu juurde. Tasase südantlõhestava nutuga, mis läbistas mu hingesügavuse, asetas ta sellesse üksiku valge roosi.

Tundsin Gilliani eemale tõmbumas ja üritasin temast kinni hoida, kuid see oli kasutu. Ühel hetkel istus laps minu

juures, järgmisel seisis oma kokkuvarisenud ema kõrval, väike nägu ülespoole pööratud, kogu olemus vaikivas palves kisen-damas: *Ma olen siin, näe mind!*

Mida ma teha sain?

Tormata sinna ja haarata laps, keda mitte keegi teine ei näe, oma käte vahele? Vedada ta tagasi klapptooliridade juurde, mis olid kiriku tagaossa rahvamassi äramahutamiseks lisatud?

Ma ei saanud *mitte midagi* teha. Seega istusin ma käsi kokku surudes liikumatult, nägu pisaratest märg.

Helen Erland, arusaadavalt keskendunud kirstus olevale surnukehale, oli täielikus teadmatuses oma tõelisest tütre-st, kes seisis otse tema kõrval.

Gillian, hüüdsin ma sõnatult. *Tule tagasi.*

Ta heitis minu suunas trotsliku pilgu, raputas pead ja haaras tulutult ema käest. Silmanurgast olin ma ähmaselt teadlik noorest naisest, videokaamera näo ette tõstetud, ja mind läbis kerge judin.

Matusel viibimine on juba piisavalt ränk kogemus. Kes tahaks seda veel kordusest vaadata?

Saagu see juba läbi, palusin ma mõttes. *Palun, saagu see juba läbi.*

Gillian kadus ega tulnud tagasi minu kõrval olevale toolile.

Tucker lahkus Allisoni kõrvalt, et minna Heleni juurde ja ta oma kohale tagasi aidata.

Ma ei suutnud seda kauem taluda.

Tõusin püsti ja lipsasin läbi avatud kirikuuste välja, andes endast parima, et mitte hingeldama hakata. Oleksin and-nud kõik, et kas või üks mu kahest õest koos minuga seal oleks, kuid Jolie, hiljuti Phoenixi politseiametisse kuriteo-paigatehnikuna tööle võetud, oli läbimas juhendprogrammi ja Greer oli haaratud kiiresti laguneva abielu krampidest.

Seega olin ma üks. Ei midagi uut.

Leidsin pelgupaiga leherikka viigipuu alt, tänulik varjulise koha eest, ja surusin käe vastu tüve, et mitte nuuksuva hunnikuna kokku variseda. Olin hämmastunud oma leina intensiivsusest ega usaldanud end rooli taha lasta. Igatahes mitte otsekohe.

Teenistus lõppes.

Inimesed voogasid pomisedes mööda, mehed väliselt tugevad ja sünged, naised kokku kägardatud taskurätikutega punsunud silmi tupsutades.

Kirstukandjad, Tucker nende seas, viisid Gilliani puusärgi tolmusel tänaval ootavasse matuseautosse, mille tagauksed olid avatud nagu mingi viimsepäevalinnu mustad tiivad, valmis last endasse haarama ja tundmatusse minema kandma. Kirikuõpetaja aitas proua Erlandi limusiini tagaistmele. Otsisin pilguga Gilliani, aga teda ei olnud kusagil näha.

Kui kellegi sõrmed mu käsivarrest kinni haarasid, olin ma rohkem kui ehmunud. Ma ei saanud enam eeldada, et mulle oli lähenenud teine inimolevus – mitte see luust ja lihast isend, pean ma silmas.

Pöörasin ringi ja nägin Allison Darrochit otse enda selja taga seismas, silmad nutmisest punased, veatu nahk alabastervalge. Tema lopsakad pruunid juuksed olid rannesse banaanisõngusse kinnitatud ning tal oli seljas must tuppkleit, mis rõhutas tema saledat kehakuju.

„Mida *sina* siin teed?” nõudis ta raevuka alatooniga.

Neelatasin, suutmata otsekohe vastust leida. Ma ei saanud öelda, et olin tulnud Gillian Pellway matusele seetõttu, et surnud laps oli mu praktiliselt sinna ajanud. Eriti mitte Allisonile, kelle silmis ma olin selgelt see Teine Naine, ehkki nad olid Tuckeriga juba üle aasta lahutatud olnud, kui ma meest üldse kohtasin.

Allison kallutas end lähemale. „See on haige – siin toimuvad ühe väikese tüdrukuga matused, aga sina teed mida iganes, et Tuckerile ligi pääseda, kas pole?”

Ma ei ole kunagi sellise ekshumatsiooni ohver olnud, et Allisonist ja minust võiksid sõbrannad saada, aga ma austan teda. Ta on kaksikutele hea, ehk küll liigkaitsev ema ja oma veterinaarioskustega oli ta hiljaaegu Russelli, minu koersõbra kindlast surmast päästnud.

„Ma tunnen põgusalt Helen Erlandit,” ütlesin vääriku-sega, mida koguda suutsin, võttes arvesse seda, et mul oli endiselt tunne, nagu võiksin hakata minestama, oksendama või mõlemat. See vastas tegelikult tõe, mis mööndavasti ei ole nii kõige puhul, mis ma ütlen. Helen töötas müüjana ühes väikeses Cave Creeki poes, kus ma aeg-ajalt loteriipiletite ostmiseks või Volvo bensiinipaagi täitmiseks peatusin. „Minu siiatulekul ei ole Tuckeriga mitte mingit pistmist.”

„Ma ei usu sind,” ütles Allison.

„Tõmba tagasi,” vastasin ma pärast seda, kui olin selgroo lüli lüli järel uuesti kokku pannud. „Mul on siin sama palju õigust olla kui sinul.”

Nägin silmanurgast Tuckerit, kes nägi oma tumedas ülikonnas nägus ja murelik välja. Tema juuksed olid liivakarva blondid ja pisut liiga pikad nagu varem, aga ta ei näinud välja narkopolitseis salaagendina, keda mina teadsin teda olevat. Tema tavaliseks vormiriietuseks olid teksased, liibuv T-särk ja mootorratturisaapad.

„Istu autosse, Allison,” ütles ta.

Naine kangestus, heitis mulle veel ühe mürgise pilgu ja kõndis minema. Istus kõnniteeserva pargitud suurde linna-maasturisse.

Ühe pika hetke jooksul me lihtsalt vaatasime Tuckeriga teineteisele otsa.